

Mesék, versek és azok a csodálatos lovak

Dió magazin

2022 - október - 5 évfolyam

Digitális havilap gyerekeknek

Gyere, törd fel a diót!

Nézd meg, mi
van benne!

Ha tudsz, támogass benünket!

TARTALOM

03

Mesék

Kedves és tanulságos mesék. A mesehőseink, csodás lények, állataink varázserejű tárgyak segítségével mindig győznek a gonosz felett!

42

Azok a csodálatos lovak

Ebben a rovatban mindent megtudhatsz a lovakról. Pl. hogy kell velük bánni, hogyan kell tartani őket és még sok hasznosságot, érdekességet is.

44

Versek

Kedves versek, melyek a természet és emberi világ történései közötti összefüggéseket erősítik.

54

Szerzők

Eme kiadásban szereplő szerzők oldalai. Itt tudod meglátogatni honlapjukat, olvasni további írásaikat!

©2018

Felelős kiadó: Galantusz Grafika

Szerkesztők: Sás Károly, Titi Hajnalka,
Ujréti Ágnes, Ujréti János

Fotókuckó: Somogyvári Zsóka

www.aranydio.com

Bódai-Soós Judit

A Tatárföldre érő arany

Valamikor régen, még a tatárjárás idejében a Retye-zát-hegység északi lábánál, egy sziklás hegy tetején állt Kolc vára, messze földön ez volt a legszebb vár. De szép volt ám a vár magányos úrnője is, Kendeffy Ilona. Magányos és bánatos volt szegény, mert apja, testvérei és a vőlegénye mind a tatárok ellen harcoltak, őértük imádkozott, sóhajtozott folyton.

Várta, várta szeretteit, de hiába, sokáig még csak híre sem volt róluk. Aztán egy napon az a szomorú hír érkezett Kolc várába, hogy az úrnő édesapja elesett a csatában, őt már nem kell hazavárni. Ilona megszíratta, elgyászolta az apját, de már jött is az újabb hír: az egyik bátyja is meghalt. Aztán szépen sorban odalett az összes Kendeffy fiú. Ilonát egyik csapás a másik után érte. Hanem, amikor már nem maradt senkije, akiért aggódhasson, csak szerelmetes mátkája, több hír nem érkezett. Nem lehetett tudni, hogy él-e, hal-e, rabságba került-e a legény. Ettől kezdve leginkább csak a vár erkélyén üldögélt Ilona, a távolba meredve sóhajtozott kedveséért.

Egy éjjelen aztán csodálatos álmot látott. Azt álmodta, hogy előtte áll a vőlegénye és így szól hozzá:

– Szépséges szerelmem, egyetlen csillagom, elszakítottak tőled. Szomorú rabságban szenvedek. Ha

még te is úgy szeretsz engem, mint én téged, ha azt szeretnéd, hogy újra együtt lehessünk és feleségül vegyelek, akkor legyen annyi aranyad, amennyi Kolc várától, a te erkélyedtől Tatárföldre ér, egészen addig a tömlőcig, ahol én raboskodom.

Miután az álom véget ért és Ilona felébredt, szomorúan ingatta a fejét.

– Istenem, milyen csodás volt ez az álom! – sóhajtott. – Vajon mit jelenthet? Szó szerint kell értem? Honnan lenne nekem annyi aranyam, ami Tatárföldre elér? Nincs annyi senkinek!

Egész álló nap ezen az álmon tűnődött, este pedig ismét az erkélyen sóhajtozott kelet felé. A nagy sóhajtozás vége az lett, hogy elszenderedett és újabb különös álmot látott.

Ezúttal egy angyal jelent meg Ilona álmában.

– Ne bándkj, szép Ilona – szólította meg az angyal –, ne sóhajtozz itt hiába! Inkább vedd elő a te díszes guzsalyodat, amit kedvesedtől kaptál, és fonj rajta éjjel-nappal! Ha így cselekszel, meglásd, annyi aranyad lesz, hogy az éppen Tatárországig, a mátkád tömlőcéig ér majd.

Amikor aztán Ilona felébredt, megint csak azon bándkódott, hogy bár az álom igen csodálatos volt, de a fonásból nem lehet előteremteni olyan végtelen sok aranyat, amire neki szüksége lenne.

Hanem aztán addig töprengett, hogy mégis elővette a guzsalyt, kiült az erkélyre és fonni kezdett, hiszen

jobb ötlete egy csepp sem akadt. Szép csendesen pergett az orsó, és a fonál, amit eregetett, színarannyá változott. Kendeffy Ilona hinni sem mert a szemének, amikor meglátta, de aztán a remény sugara fellángolt lelkében, és attól kezdve font éjjel-nappal. Az aranyfonálba pedig belekapaszkodott a szél, és húzta-vonta, lebegtette kelet felé.

Egy hét sem telt bele, és az aranyfonál odaért Tatárországba, egyenesen a tömlöc ajtajához. Bekúszott a tömlöc kulcslyukán, és kinyitotta annak zárját. A fogoly szabaddá vált. Ilona szerelme sem volt rest, azonnal lóra kapott és a szélnél is sebesebben vágatott haza, kedveséhez.

Semmi tatár nem zavarhatta többé az ő szerelmüket, ott éltek ezután boldogan együtt Kolc várában, amíg meg nem haltak.

Magyar pásztor és vadászkutyafajták

***Mazsi úrfi hihetetlen kalandja Lola kutyával,
aki a magyar pásztor-és vadászkutyafajtákról
mesél neki***

(részlet a Nemzeti értékmesék című készülő könyvből)

Illusztrálta: Ujréti Ágnes

Szeretettel ajánlom ezt a mesémet egy tündéri édesanyának, Teleki Katyusnak és kisfiának Mazsinak, aki megnyerő lényével és kedvességével a kis mesehős ihletője lett. Ebben a történetben saját kutyám, a gyönyörűséges skót juhász kutyus is feltűnik, aki ezúttal nem Lassie, hanem Lola.

Hol volt, hol nem volt, a magas templomtornyos Debrecen városának határán is túl tündéri édesanyjával élt egy tüneményes, karakán kisfiúcska, Mazsi úrfi. Bár még kicsi fiú volt, mégis felnőtt tartással, komoly viselkedéssel, barátságos úrfis természetével és magabiztos eleganciájával bűvölte el a körülötte élő felnőtteket. No, és volt még ám ennek a kisfiúnak egy különleges tulajdonsága: értett az állatok nyelvén. Bizony ám! Ez pedig rendkívüli képességnek számított még a híres-neves Hajdúság sokat látott-tapasztalt lakói között is. Történt egyszer,

hogy Mazsi úrfi tündéri szőke édesanyjával egy szép tavaszi szombat délutánon kis falujuk határában sétálgatott. Figyelmes kis tekintete vidáman cikázott a friss-zöld illatú, ébredező tavaszi tájon. Figyelte a kis madarak zsizsegő csicsergését és a földből épp kibújó hajtásokat, a fák rügyező rózsaszín, fehér, zöld bimbóit, miközben érezte kis karján és mókás kis arcán a fény-meleg tavaszi napsugár bársonyos simogatását. Édesanyja kedves mosollyal nézte kisfia vidám álmélkodását. No, persze, Mazsi úrfi soha nem is volt szomorú, mindenben és mindenben örömet lelte, huncut kis pofijáról soha nem hervadt le az a mókás-kedves mosoly, amitől minden felnőtt elolvadt a környezetében. Az óvodában is mindig megvigasztalta a pityergős kis társait, és édesanyját, de még nagypapáját is mindig felvidította. Őt különösen szerette, és nagyon hasonlított rá. Mindig azt hallotta, hogy szakasztott mása nagypapának. Ugyanaz a kackiás termet, büszke tartás, tiszta, nemes lelket tükröző tekintet, szőke haj, kellemes megjelenés volt az övé, mint nagypapájáé. Csakugyan, mintha kicsinyített mása volna. Felnőttesen elegáns viselkedésű, mégis igazi kis huncut, étellel teli vidám kisfiú volt, aki okos és meglepően bölcs is tudott lenni, ha a helyzet úgy kívánta. Nos, hogy szavamat és történetemet ne feledjem, ahogy mentek-mendégéltek édesanyjával ezen a mesés tavaszi tájon, honnan, honnan nem, Mazsi úrfi elé ugrott egy gyönyörű szép kutyus. Ébredt is

ám vígságos öröm a kisfiúban, hiszen ilyen káprázatos és bájos kutyust ő még soha nem látott, és érezte, hogy remek beszélgetés és egy különleges élmény vár most rá. Édesanyja, miután nyugtázta, hogy a kisia egy barátságos kutyussal játszik, kicsit távolabbról, egy padon megpihenve figyelte őket. A pompás kutyus arany-barnából fehérbe és méz-sötétbe átcsapó színű, hosszú selymes szőre, hosszúkás édes pofija, kedves kis pici szemecskéi és hegyes fülecskéje vidámságos figyelmet ébresztett a kisfiúban. Látva, hogy édesanyja távolabb áll, és nem hallja őket, bátorság is éledt benne. Picit félt is, de örökös nagy kíváncsisága mindezt elnyomta. Így hát megszólította a kutyust, azon a nyelven, amit csakis ő ismert, hiszen, mint említettük, értett az állatok nyelvén:

– Szia! Te ki vagy, kutyuska? Hogy hívnak, és milyen fajta kutyus vagy? Még soha nem láttam hozzád hasonlót – árasztotta el kérdésekkel a kedves érdeklődéssel és bozontos baráti farkcsóválással közeledő kutyust.

– Szervusz, Mazsi úrfi, én Lola kutya vagyok, és fajtám szerint skót juhász. Igaz, kicsit más vagyok, mint a többiek, mert hegyesebb a fülem, kisebb a termetem, no de élesebb is az eszem, mint fajtatársaimnak. Tudod, sokan Lassie-nek hívnak, mert ő is skót juhász, és sokan ismerik őt a regényből, meséből, de tudod, én Lola vagyok! Ez a nevem – zárta le határozott büszkeséggel a szépséges

kutyus a bemutatkozását, majd hozzátette: – Téged kereslek, éppen hozzád jöttem. Beszédem van veled.

– Nocsak! – fordította oldalra okos kis fejét Mazsi úrfi, aki beigazolódni látta sejtését, hogy most egy különleges beszélgetés következik. – Hallgatlak hát!

– Nos, nos! Azt hallottam rólad, hogy különleges képességekkel rendelkezel, és különösen szereted az állatokat. Tudod, nem minden kisgyermek ilyen. Vannak, akik nem tudják, hogy a kutya az ember legősibb társa, és ha egy kutya kerül a családba, az iránt felelősséggel tartozunk, hisz olyan, mint egy igazi családtag. No, és vannak számotokra, magyar emberek számára különlegesen értékes kutyusok, igazi magyar fajták, akiket nagy becsben kell tartani, mert évszázadok óta veletek élnek. Én ugyan nem tartozom közéjük, mert én a zord Skóciából származom, de az a küldetésem, hogy téged megismertesselek velük, és te add át ezt a tudást gyermektársaidnak.

– Hmm, érdekes – dűnnyögött magában Mazsi úrfi nyugtázva a hallottakat, majd egyetértően bólintott egyet.– Rendben, hallgatlak.

– Tudod, Mazsi, minden nemzetnek megvannak a maga büszkeségei. Mindenben. Így vannak olyan kutyatársaim, akik igazi magyar kutyának számítanak régi idők óta. Már igazi hungarikumok. Tudod, a magyarság valódi büszkeségei. Érdekel, hogy mely fajták ezek? – állította meg gondolatait

a kecses kutyus egy pillanatra.

– Hogyne, hogyne! – bólogatott figyelmesen Mazsi úrfi. – A világért sem árulta volna el, hogy eddig azt sem tudta, hogy ennyire sok, különböző kutyafajta él. Azt gondolta, hogy az ő nagy, méla, lomha, bolyhos óriáscicája és örökbefogadott, bohókás kutyusához hasonló minden cica és kutya. A világ különbözőségeire még csak mostanában kezdett felfigyelni, ám mivel nagyon tanulékony volt, így örömmel tanult.

– Nos, tudod, Mazsikám, vannak olyan magyar kutyafajták, amelyek a magyar ember évszázados tenyésztői munkájának eredményeként szinte hozzátartoznak a hazai tájhoz. Ilyenek a komondor, a kuvasz, a puli, a pumi, a mudi, a magyar vizsla, a drótszőrű magyar vizsla, az erdélyi kopó, a magyar agár. Mindegyik csodálatos a maga nemében, mindegyiknek külön története van. Ha gondolod, minden szombaton találkozhatunk, és mesélek neked mindegyikről. Mit szeretnél? Melyikkel kezdjük? Melyik fajtáról szeretnél ma hallani?

- Kezdjük az elején, kezdjük akkor a komondorral, mesélj nekem róla – válaszolt határozottan és felnőtt komolysággal Mazsi.

- Jól van, akkor először is elmondok neked róla egy nagyon-nagyon régi, közel fél évezreddel ezelőtti kis versikét, s találd ki belőle, hogy mi lehetett ennek a kutyafajtának a feladata. 500 év, az olyan nagyon sok idő, arra már senki ma élő, de

még a ma élők ősei sem emlékeznek, csak az írások őrzik eme időket. Ez is egy nagyon régi írás. Lássuk, kitalálod-e belőle, hogy vajon mi volt a komondor feladata ősi idők óta a magyar ember mellett:

„Pásztor nézi vala, gyermekét szoptatja,
Egy fias komondor és körül forogja,
vadaktól, madaraktól nagyon oltalmazza,
és melegségével gyermekét táplálja.

Onnét a gyermeket pászor el-felvevé,
Város felé pászor őtet vinni kezdé,
a komondor addig ugatva követé,
Míg házacskájába pászor el-bevivé.”

Mazsi úrfi csupa merő figyelem volt: egész testét megfeszítve, előredőlvé, koncentrált, és szeme-szája tágra nyílt a csodálkozástól.

– Ó! – elsőre csak ennyi hagyta el a száját, a csodálkozás kerekkarikás gömbölyű szavacskája. – Kicsit szokatlan ez a beszéd. Ma nem így beszélünk már.

– Nem bizony, Mazsikám! Ez egy úgynevezett nyelvemlék, emlék arról, hogy 1544-ben hogy beszéltek a magyar emberek. Ez a majd fél évezreddel korábbi magyar beszédből való, még ezért is

érdekes. No, de mit tanultál belőle a komondorról?

– Hm, nos, szereti a kölykét, gondozza és védi – vakargatta a fejét nagyon koncentrálnak Mazsi úrfi.

– Bizony ám, bizony ám! – ugrott egy nagy kecses ívű örömröptés ugrást a szépséges és bölcs Lola kutyus. – Csakhogy ez a kutyafaj valamennyi tagjára is igaz. Mindannyian óvjuk, védjük, ösztönösen oltalmazzuk, dédelgetjük, nyalogatjuk, tápláljuk csemetéinket. Mi az, ami még feltűnt neked az ősi versikéből? – érdeklődött figyelmes komolysággal a méltóságteljes szépségében végtelenül bájos kutyus.

– Nos, volt ott egy ember is, egy, egy, egy... – vakargatta kis fejét Mazsi úrfi – egy pásztor! – bökte ki végül nagy boldogan. – Pásztor, pásztor? – gondolkodott. – Megvan! A Hortobágyon is vannak pásztorok! A nyáját őrzik, ezt tudom. Anya már elvitt oda, és mesélt róluk.

– Bizony! Sőt! A Hortobágy maga is ragyogó értéke a magyarságnak, szintén hungarikum, és valóban különleges és ránk, magyarokra jellemző érték. Okos vagy, Mazsi úrfi! A komondor kutyafajta bizony a legrégebb magyar idők óta a csorda és a csordát őrző pásztor mellett teljesít őrző-védő szolgálatot. No, és hogy el tudd képzelni ezt a nagy testű, gubancos szőrű pásztorebet, mutatok most neked róla egy légi képet – mondta kedves oktató hangon Lola kutyus, és szemléltetésként Mazsi úrfi szeme elé lebegtetett egy varázsfelhő képet, rajta

egy nagy, gubancos, lompos szőrű, bagolyszemű komondorral.

– Igen, láttam már ilyen kutyát a Hortobágyon – bólogatott a sokat látott és tapasztalt Mazsi úrfi. Tudásának nagy részét okos, gondos, tündéri édesanyjának köszönhetette, aki sok mindent megmutatott neki már a világból, sokat mesélt neki, és számos helyre elvitte.

– Örülök, hogy ismered, és most már a szerepét és a magyar emberek történetében ősidőktől való jelentőségét is ismered – zárta le a szépséges és bölcs Lola kutyus a mondandóját. Meleg barna, okos és apró szemeivel kedvesen pislogott a kisfiúra, és gyönyörű aranybarna-fehér szőrén játékosan kergetőztek a napsugarak. – S azt tudod-e, hogy az én fajtám is terelő kutya, csak mi nem őrzünk-védünk, hanem apró, csipkedő harapásokkal és gyors mozdulatokkal tereljük a nyáját. Tehát hasonló feladatot látunk el a komondorokkal. Nekem nagyon tetszik ez a pajti-fajta – tette hozzá Lola, inkább már a saját öntudatát erősítve.

– Nem tudtam! – mosolygott kedvesen a kisfiú – De akkor te is nagyon ügyes, mozgékony kutyus lehetsz. S okos vagy! Köszönöm a beszélgetést. Elmesélem a többieknek, és olvasok még erről a fajtáról. Megkérem anyát, hogy mutasson nekem képeket a komondorról. Ó, de már mennem kell. Találkozunk még, mesélsz még nekem a többi hungarikum kutyusról?

– Igen, Mazsi úrfi! Találkozunk még. Csak legyél figyelmes. Tiszteld a természetet, szeresd a kutyákat, ismerd meg a természetüket, és soha, de soha ne felejtsd el, hogy ők az ember legősbibb és máig leghűségesebb társai. Bánj ehhez méltóan szeretettel velük. Mint ahogy a versben szereplő kutya bánt gondoskodva a kölykéről. Hiszen a kutya az ember családtagja is már – mondta távolba révedő, elmélázó tekintettel a csodaszép Lola kutyus.

– Így lesz, hisz eddig is így volt – ígérte Mazsi úrfi, és búcsút intett a méltóságteljes, kecses tartásban távozó, reprezentatív kutyusnak, aki igazi jelenség volt még elmenőben is. Bizony, távozni is tudni kell.

Mazsi úrfi a korábbinál is szélesebb mosollyal szaladt oda édesanyjához, és gondolataiba mélyedve sétált mellette kézen fogva egészen hazáig.

– Jót játszottál azzal a szép skót juhász kutyussal, kisfiam? – kérdezte otthon kedvesen édesanyja, miközben megsimogatta tündéri, mézszőke, okos kis buksiját.

– Igen, remekül elbeszélgettünk – bólogatott a kisfiú, s ezen édesanyja el is mosolyodott. Megszokta, hogy fiacskája saját álmvilágban él, azaz ő így gondolta, játéknak hitte, hogy beszélget az állatokkal. Mazsi úrfi ezen nem lepődött meg, megőrizte magának ezt a titkát, hiszen a gyermekek bölcsességét a felnőttek úgysem értik meg, mert sokszor elfelejtik, hogy ők is voltak kisgyermekek. Elvonult hát szobájába, és elképzelte, hogyan

mesél majd holnap a többi gyermeknek a legősibb magyar kutyákról. Mosolyogott, miközben álomba szenderült, és bárányálom felhőcskéiben sok-sok komondort látott szaladgálni, nyáját terelni, ugrándozni. Félúton az ébrenlét és az álom között elhatározta, hogy ő felnőtt korában is megőrzi minden gyermeki tudását és bölcsességét, és mindig védeni, óvni fogja az állatokat, szeretni, tisztelni fogja a kutyákat is, nem csak a magyar fajtákat, de azokat különösen, és másokat is erre tanít.

Ez a mese itt véget ér, de Mazsi úrfira még sok-sok kaland vár, sok tudás, kérdés, játék, rácsodálkozás, talán még ti is találkozhattok vele valamikor. Addig is kérjétek meg szüleiteket, hogy meséljenek nektek a magyar kutyafajtákról.

Titi Hajnalka

Nem könnyű a jószomszédság

Volt egyszer egy csodaszép farm, ahol élt egy bájos nyuszicsalád. Ez a család még csak két személyből állt: Reni és Robi még nemrég házasodtak. Úgy tervezték, hogy nagyon sok nyuszigyereket szeretnének, ahogy az a nyuszicsaládoknál ez természetes. Éppen ezért az első dolguk az volt, hogy egy meseszép kertet hoztak létre, ahova sok- sok répát ültettek. Sok kisnyuszinak, sok sárgarépara van szüksége, így nagy szorgalommal kezdtek bele a termesztésbe. Reggelente, ha nem esett az eső, megöntözték, minden második nap kapálgatták, és kihúzgálták a nemkívánatos gyomokat, hogy nehogyszívják a fontos tápanyagokat, a répatövek elöl.

Csakhogy élt a kert szomszédságában egy földturkáló vakond, aki állandóan rettegésben tartotta a nyuszicsaládot. Vakond Béla többnyire a föld alatt tartózkodott, itt volt az otthona is, és nagy örömmel furkálta körbe a drága, szépséges répákat.

A nyuszik bosszús szemmel méregették a nemkívánatos látogatót. Még csak az hiányzik, hogy szétrágcsálja a répaikat! És ahogy a répák nőttek, az aggodalmuk is egyre inkább nőtt. Attól tartottak, hogy ez a szemtelen szomszéd, kárt

okoz a gyerekeiknek szánt, gyönyörű termésben. Egy nap aztán nem bírták tovább szó nélkül.

- Jaj szomszéd! Mi lenne, ha másfelé furkálódna? A végén még kárt tesz a gyönyörű terméseinkben?!-
förmedt rá egy nap nyuszi Robi.

- De mit tegyek?- mondta Vakond Béla- a kedvenc csemegéim, épp a ti répáitokat szeretnék elfogyasztani.

- Hogy mondod? – nézett nagyot nyuszi Reni.

- Én nem a répáitokat akarom megenni vagy bántani. Én azokat a férgeket eszem, akik répát akarnak enni.!

- Nahát! Ezt nem gondoltuk volna- felelték a nyuszik egyszerre, a végén még kiderül, hogy ez a kellemetlen szomszéd, csupa jószándék.

- Ráadásul meglazítom a földet, így kapálnotok sem kell, - folytatta Vakond Béla- és segíthetek a betakarításban is.

- Nahát, ha valóban így van, elnézésedet kérjük.-
mondta nyuszi Reni, elszégyellve magát.

Ez a kedves szomszéd, nemhogy bántotta, inkább megvédte a répáikat! És még a segítségét is felajánlotta, pedig már eddig is olyan sokat tett értük.

- Köszönünk mindent Vakond Béla! Az igazság az, hogy a segítséged is jól jönne. Nemsokára megszületnek a nyulacskáink, nem terhelném akkor

a munkával a feleségemet.- mondta Robi nyuszi.

Úgy is lett. Vakond Béla és Robi nyuszi begyűjtötték a gyönyörűséges répákat, mire Reni nyuszi kisbabái megszülettek. Persze még pár hétig, a kisnyuszik kizárólag az anyukájuk tejét eszik, de hosszú a tél, és szerencsére a pince tele van ízletes, egészséges sárgarépával! Ennél egészségesebb nasit el sem lehet képzelni? És te, szoktál-e répát rágcsálni. Mert bizony a répa, nem csak a kisnyusziknak számára olyan egészséges, hanem a gyerekeknek is!

Lehetnek olyanok, akiknek fontos lehet!

PSZICHIÁTRIAI SZEREK VISELKEDÉSI PROBLÉMÁKRA?

Ha gyermeke „tanulási problémára” vagy „viselkedési rendellenesség” miatt pszichiatriai szereket szed, és úgy érzi, hogy a gyermek állapota semmit sem változott vagy rosszabbodott emiatt, keresse az Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért Alapítványt. Az alapítványtól ingyenes tájékoztató kiadvány is kérhető a hiperaktivitás témájában.

Cím: 1461 Budapest, Pf.: 182.

Telefon: +36 (1) 342-6355, +36(70)-330-5384

E-mail: info@cchr.hu

Weboldal: www.emberijogok.hu

Minden információt bizalmasan kezelünk!"

MORCOS

meseregény
mese és rajz: Kovács Barbara

10. fejezet: Mama Kelemen hihetetlen vallomása A kölyök

Mama

– Nem szabad megtudnia senkinek, mire vagyunk képesek! Csak akkor lehetünk biztonságban, ha nem derül ki, hogy mások vagyunk! Figyeld a magunkfajtákat, tanuld meg utánózni őket!

Én már nem élek sokáig, az a valami itt a fejemben, megbetegített. Érzem, hogy valami bajt csinált, de nem tehetek ellene semmit.

Amikor én már nem leszek, próbálj meg emberekhez kerülni. Tégy úgy, mintha egy mindennapi, elárvult kölyökkutya volnál.

A legbiztonságosabb az volna, ha olyan emberekhez szegődnél, akiknek kicsinyeik vannak. A kölyökemberek megbízhatóak, de velük is légy óvatos. Képességeidet, amikkel születted, és azt a sok dolgot, amit tőlem tanultál, csak akkor használd, ha valami veszélyből kell kimenekülnöd, ha az életed múlik rajta.

Ha mégis erőt vesz rajtad a kíváncsiság, és valami olyan dolgot akarsz kipróbálni, amit a kutyák nem szoktak tudni megtenni, jusson eszedbe, hogy én is azért halok meg idő előtt, mert különös dolgokra vagyok képes, amióta a fehérköpenyesek beletettek valamit a fejembe.

Ha az emberek rájönnek, mire vagy képes, elfognak, bedugnak egy ketrecbe, beletesznek a fejedbe valamit, amitől szenvedni fogsz, és hamar meghalsz.

Tehát, ne feledd! Ha el akarod kerülni az én sorsomat, élj úgy, viselkedj mindig úgy, mint egy közönséges kutya!

Morcos még mindig aléltan feküdt az előszobában. Anyja tanítása visszhangzott elméjében. Nem tudta, vajon jól tette-e, hogy különleges képességével megmentette Kelement és saját magát valami borzalomtól, vagy éppen ezzel a tetteivel idézett elő valami még borzalmasabbat. Valamit, ami lelepleződésének következménye

lehet. Hiába, fiatal és tapasztalatlan volt még. Akkor sem tudta, mit tegyen, amikor az a két férfi megtámadta őket. Nem tudta, hogy egy egyszerű kutya mit tenne ilyenkor. Ráadásul teljesen kimerült. Ilyen hosszan, és egyszerre ennyiféleképpen még sohasem használta erejét. Fogva kellett tartania a két férfi agyát, irányítani az autót, telepátikus kapcsolatba lépni Kelemennel. Sok volt. Nagyon sok. Vajon megérte-e?

Kelemen hihetetlen vallomása

– Igen, néztem a tévét. Láttam a riportot... nem, dehogy... igen, az biztos, felírta?... Nagyon jó... a cím is megvan? Jó, találkozunk, mondjuk este 11-kor, a szokott helyen.

Almási nagyon elégedett volt. Jó, hogy Gruber is látta a tudósítást.

Egy kutya, valamilyen eddig ki nem derített módon, ártalmatlanná tett két megtermett pasast, akik elraboltak egy gyereket, ezzel a bizonyos kutyával együtt. Tóth Sándor, aki a rendőrséget riasztotta, nem látott semmit abból, mi, hogyan történt, ő már ájultan találta a pasikat. Meg a kutyát. A gyerek mondott valamit, de annak meg nem sok értelme volt. Ez a Tóth legalábbis nem értette. A rendőrök sem.

A fiú nagyon meg volt ijedve, szinte sokkos

állapotba került, azért beszélt érthetetlen dolgokat – magyarázta a tudósító. A szülők beleegyeztek, hogy a gyerek a sokkos állapot elmúltával vallomást tegyen. Azt, amit Tóthnak és az odaérkező rendőröknek rögtön az eset után elmondott, senki nem vette komolyan.

Mert, hogy egy kutya, kék fényt árasztva megbénít két felnőtt férfit, továbbá pusztán a gondolataival, vagy az akaratával irányít egy autót, valamint beszél a fiú fejében, ezt még akkor sem lehet elhinni, ha a két lefülelt pasas is valami hasonlót hangoztat. Almási azonban elhitte. Nagyon is.

– Szó sem lehet róla! – tiltakozott Apa három nappal az esemény után – Nem mehettek vissza a nyaralóba!

– De miért nem? Morcosnak mindegy, hogy hol fekszik ájultan, Kelemen meg már tegnap is egész nap azon kesergett, hogy miért nem megyünk vissza? Már a rendőrök is beszéltek vele, igaziból is, miért kell itthon maradnunk? – nyafogott Gábor.

– Egy eszméletlen kutyát nem lehet, nem is szabad csak úgy ide-oda hurcolászni, azonkívül itthon mégiscsak nagyobb biztonságban vagyunk Apáttal és Andrással! – mondta Anya.

– Miért kéne biztonságban lennünk, vagyis mitől

kéne félnünk? Azt a két betörőt fogva tartják, milyen veszély fenyegethet?

– Nemsokára megtudod, milyen veszély fenyeget!
– lépett be András. – El is felejtettem mondani, Apu, Attila apja átjön ma estefelé, üzente, szóval, hogy mi folyik itt körülöttünk, úgyis megtudjuk tőle, mert már majdnem mindent kinyomozott, és most kapaszkodjatok meg, Morcos a főszereplő ebben az egészben!

– Fiam, nem lehetne egy kicsit érthetőbben? – szólt rá Apa.

– Hosszú lenne, meg én sem tudok még mindent, mindenesetre, ha ezt a történetet megírja, legalább végre a rendőrök is hisznek majd Kelemennek. Úgy vettem észre, tegnap sem hitték egy szavát sem, pedig már nem volt „sokkos”!

– Kivettem egy hét szabadságot. Neked is. Kálmán írt, azt mondja talált valamit. Oda kéne utaznunk. Kérte, hogy vigyünk azokból a szerekből, amikkel Ladyt kezeltük olyankor, amikor túlerőltette az agyát. Nem részletezte, de azt írta, menjünk, amilyen gyorsan csak tudunk. Már bepakoltam a kocsiba, siess! – mondta Paul, az éppen hazaérkező Laurának.

– Jó... de... micsoda? Lehet, hogy megvan a kölyök? Máris indulhatunk!

A kölyök

– Szóval, ezek szerint Morcos egy kísérleti kutya? Kutya egyáltalán? – próbálta összegezni a dolgokat Kelemen, Kálmán bácsi távozása után.

– Nem, nem ő a kísérlet, az anyja, Lady Proktor volt az. Helyesebben, a kísérlet lényege az lett volna, hogy az utódokon bekövetkező változásokat megfigyeljék, és ennyiben Morcos valóban kísérleti, mivel ő az egyik utód. De mégsem kísérleti, hiszen itt él, és senki sem figyeli meg. Mármint tudományosan – okosította András a kicsit.

– Emlékszem, tavaly, amikor a nagy hegyeknél kirándultunk, és az erdő szélén megtaláltuk, hogy sírt, hogy könyörgött, még Apátok sem tudta azt mondani, hogy ne hozzuk haza! Olyan volt, mint egy szomorú, szőrös gombóc! Amikor másnap elvittük az állatorvoshoz, hogy megnézzze, egészséges-e, meg oltsa be, meg mondjon róla valamit, hogy hány hetes, meg mivel etessük, a doki azt mondta, még életében nem látott ilyen morcos kölyökkutyát, mert szerinte az ilyen kicsi kutyák mindig jókedvűek, játékosak, viháncolnak, ez meg gyanakodva morog egyvégtében – vette át a szót anyja.

– És ez az Almási most azért lopkodja a kutyákat, mert a Morcos kell neki, hogy kísérletezzon vele? – kérdezte Gábor.

– Igen, de nem ő lopkodja, hanem valami Gruber, az embereivel. – magyarázta András. – Kálmán bácsi úgy jutott a nyomára, hogy elment mindenhova, meg beszélt mindenféle fontos emberekkel, akik szponzorálták a kutya-műsort, és ott derült ki, hogy ezek a Gruberék a kutya-tolvajok, de ez még nincs bebizonyítva. Ezért kell még nyomozni, és ezért van még veszélyben Morcos. Remélem be van zárva a kapu?

A kapu zárva volt. Az előszoba ajtó is. A család aludt. Morcos még mindig nem tért magához, de agyának egy része éberen őrködött. Észlelte maga körül a család mozgását, felfogta a feléje irányuló részvétet, szeretetet. Mama emlékképe, tanításai is elő-elő jöttek, váltakozva más emlékekkel.

Mama. Óvatosság. Éberség. A veszélyt meg kell érezni, így talán elkerülhető. Mama. Veszély. Veszély. Veszély...

Morcos, mivel a testének még nem tudott parancsolni, de veszélyérzete egyre erősebb lett, akaratán kívül ugyan, de hatalmas erővel sugározta

szét agyából a vészjelzést. „Tanítványai” felfogták az üzenetet, és mintha csak a szaglásuk vezette volna őket, olyan határozottan indultak sokfelől egyszerre a jelzés forrása felé.

– Ez az a ház. Most menjük egy sarokkal... nem, csak egy házzal tovább, ott álljunk meg. A kulcsok megvannak?

Ketten a kocsiban maradtak, ketten a kapuhoz léptek. A bezárt kapu, a negyedikként próbált kulccsal kinyílt. A hosszabbik férfinál volt a speciális kutyafogó felszerelés. Az alacsonyabbik már az előszobaajtót nyitotta ki éppen, amikor Vendég hátulról rárontott. A nyitott ajtón mintegy húsz macska özönlött be, nyávogásukkal felferve az alvó családot. De Sivi, Pityi, Csipi és Negró sem kímélte a torkát.

Apa ugrott ki elsőnek az ágyból, majd András vágta ki szobájának az ajtaját, s mire a Vendéggel hadakozó férfi, a hatalmas német juhászt lerázva, menekülő társa után indult, már az egész család az előszobában tolongott. Apa a behatolók után rohant, de már csak a csukódó kocsiajtót és a legalább nyolcvannal induló sötét Audit látta.

Folytatása következik

Mester Györgyi

Kutyavilág

Már többször besötétedett és kivilágosodott, amióta elment. Ilyen még sohasem fordult elő, hogy egy besötétedés után, Gazdi ne jött volna vissza.

Valami történt. Érezte a zsigereiben, hogy valami nem jó történt. Már az is nem jó, hogy nincs ott.

Enni és inni mindig hagyott neki, ha elment. Most is teletöltötte a tálját, vizet is öntött, majd mielőtt behúzta maga után a kaput, szokás szerint megpaskolta a hátát, megvakargatta a füle tövét. A szeretet eme egyértelmű megnyilvánulását ő hálás vakkantásokkal viszonzta.

Most ismét - immár sokadszorra -, bejárta a drótkerítéssel körbevett, apró udvart. Na, nem azért, mintha bármit félteni kellett volna az udvaron, hiszen nem volt ott más, mint a kézzel összetákolt faviskó, meg egy későn termő vadalmazfa. Beke-
ríteni is csupán azért kellett, hogy az erdő tudja, a kapuig jöhet, nem tovább. A dróthatárig gyomlálták az udvart, a kapun túl pedig ott ágaskodott lábujjhegyen a vadon, majdani bebocsátásra várva.

Még a kirándulók se nagyon merészkedtek erre a tájékra, melyet nem érintettek kijelölt

turistaösvények, mindenütt szűrős volt a bozót, egyenetlen, hepehupás a talaj, amin a turistabakancs is könnyen megbicsaklik. Ugyanakkor épp ezért esett a helyre az öreg erdész választása, mert itt zavartalan nyugalomban mélázhatott, elmerenghetett olyan múltbéli eseményeken, amelyek széppé tették az életét, s amelyek szinte kivétel nélkül az erdőhöz kötődtek.

Már nem vadászott, csak sétálgattak az erdőben azokon a napokon, amikor nem a városi házban, hanem ebben a kis fakalyibában időztek. Öregek voltak mind a ketten. Az erdész özagancs-fogantyús bottal járt, ő meg botorkált mellette, igyekezvén lépést tartani Gazdival, mivel már gyengén látott, szürke homály ereszkedett valaha éles látású szemére. A nyulat is inkább csak érezte, nem látta, s hogy utána fusson, hovatovább eszébe se jutott.

Előbb az ennivaló, majd a víz fogyott el a tálakból. Ha éhesen is, de megtette szokásos őrjáratát. Odaballagott a házikó bejáratához, de ott nem látott változást, csak a zárt ajtót. Ezen nem lepődött meg igazán, hiszen Gazdi távol volt. Egyértelmű megállapodásuk szerint, Gazdi mindig a házban őrködött, ő meg idekint az udvart vigyázta. És ez jól is volt így.

Ahogy telt az idő, kénytelen-kelletlen rátalált egy addig ismeretlen, fájó érzés, a mindig és mindenütt ott lévő Gazdi hiánya.

További besötétedések, majd kivilágosodások jöttek, amikor az éhség már annyira gyötörte, hogy ráfanyalodott a fa tövébe potyogott, férges vadalmára. Nem volt mohó, főképp nem telhetetlen, de szinte meg sem érezte a vásott fogaival agyonrágott, gyomrába jutó almadarabokat.

Valamit tenni kell, mert Gazdi sokáig elmarad.

Megindult a kerítés mentén, s félvakon, botorkálva kereste, hol kaparhat magának valami gödröt a drótháló alatt. Végül talált is egy olyan helyet, ahol viszonylag lazának tűnt a talaj. Kopott körmeivel ásni kezdett. Amikor úgy látta, már elég mély a lyuk, beléfúrta magát, és a kerítés túloldalára próbált átnyomakodni. Elakadt, se ki, se be. Amikor még erősebben tolta előre az orrát, s lábaival kaparta a földet, hátába éles fájdalom nyilallt. Mikor végre átért és visszaneézett, a drótra akadva nagyobb, véres szőröcsomókat látott. De legalább kint volt. Lassan megindult a sűrű irányába.

Jó idő múlva visszabicegett a házhoz. A gyomra ugyan nem volt tele, de az éhségét némiképp csillapította a döglött varjú, amit az egyik bokor tövében talált. Meg nem látta volna, de az orra még működött, a dögszagot megérezte.

Aznap éjjel, besötétedés után, vihar tört ki. A szél csikorgó fogakkal tördelte a nagyobb ágakat, szaggatta, parittyaként lőtte ki a vékonyabbakat, az egész kalyiba beleremegett a szél tomboló erejébe.

Esett is, épp elég ahhoz, hogy az udvar gödreiben megülő esőlével szomját oltsa.

A vihar elültével, szokásos reggeli őrjárata során meglepődve látta, hogy a kalyiba ajtaja résnyire nyitva áll. A belényilalló öröm, hogy Gazdi visszatért, hamarosan csalódássá változott, mert mint idekinn, épp úgy odabent a házban is, csend honolt. Orrát ekkor váratlanul megütötte a bentről kitóduló, avasodó szalonna ingerlően gyomorkorgató szaga. De ez mit sem számított. Ami igazán fontos lett volna - és annyira hiányzott, de nem érezte -, Gazdi megszokott illata.

Ezután még jobban kellett őrködnie, a nyitott ajtó miatt. Bár a besötétedések és a kivilágosodások egymást követő sokaságában egyre hidegebb lett a levegő, és a zöldből sárgásbarnává váló lombok lassan mind lehullottak, eszébe se jutott, hogy bemessen a házba. Nem így állapotodtak meg, és ő ehhez tartotta magát.

Egy kivilágosodáskor, az égből aláhulló fehér por - ami a városban is rendszeresen jelentkezett a hideggel együtt -, teljesen belepte őt, meg a rongyos matracot, ami fekvőhelye volt a kalyiba melletti bokrok alatt. Feltápáskodott, majd a maga vájta gödrön megszokott mozdulatokkal átpréselődve, az erdő felé indult. Két besötétedés és kivilágosodás után, muszáj volt bemennie a fák közé, mert a férges vadalma már csak emlék volt, és örülhetett,

ha elhullott pockot, vagy fagytól lelassult, meggémberedett békát sikerült zsákmányolnia. Amíg le nem esett az égből az a hideg, fehér valami, általában talált is ennivalót, de ha nem, ott volt néhány ehető gyökér, amit időnként - ha fájt a gyomra -, máskor is rágni szokott. Sovány táplálék, igaz, de neki már nem kellett sok.

Visszatérve a házhoz, átbujt a kerítés alatt, és a vackához ballagott. Besötétedés után, váratlanul, mintha Gazdi hangját hallotta volna. Gyengén hallotta, gyenge volt már maga is, ereje napok óta fogyatkozott. Érezni érezte, csak nem értette, miért történik mindez. Most azonban, mintha valami felrántotta volna vackáról, s hajtotta a kalyiba felé. Az ajtót tárva-nyitva találta, de csalódottan érezte, nincs Gazdi-szag. Már nem volt kedve, sem ereje, hogy a rongyos matrachoz visszabaktasson, hát leheveredett a koszlott-foszlott lábtörlőre a küszöb elé. Előbb meleget érzett, mintha a házból, az avas szalonna illatával keveredve, Gazdi szeretete áradt volna kifelé, majd egyre hidegebb lett, és ő elaludt...

A nyugdíjas erdész, miután városi házába visszatért, az első éjszakán meghalt. Közeli hozzátartozója nem lévén, a távoli rokon örökös csak azt látta, üres az udvaron a kutyaótl. Korábban bizonyára kutyát tartott az öregúr - gondolta -, hiszen vadász volt. Az erdei viskóról senkinek nem volt tudomása. Az elhunytat eltemették, a házat eladták.

Évek teltek el, amikor két fiatal, vállalkozó kedvű erdőjárót a kalyiba felé vetette a jó sorsa. Vagy inkább a rossz sors, hiszen eltévedtek, letértek a kijelölt útról. A kerítéskapu ugyan továbbra is zárva volt, de a faviskó ajtaját ide-oda csapkodta a csípős, tavaszi szél.

A küszöbön láttak valamit. Valamit, ami felkeltette az érdeklődésüket. Egyikük bemászott a kerítésen, óvatosan persze, mert mit lehet tudni. A birtoksértés mibenlétéről voltak ismereteik.

Az ajtó előtt mumifikálódott kutyatetemet találtak, amely akként feküdt a küszöbön, hogy még holtában is őrizte a házat. Úgy, ahogy annakidején megállapodtak, ahogy Gazdi meghagyta: én idebenn, te odakint...

Bódai-Soós Judit

Assisi Szent Ferenc macskája

Assisi Szent Ferenc volt a ferences rend megalapítója; Itália, az állatok, a kereskedők és a természet védőszentje. Ferencről számos legenda terjedt el. Úgy mondják, hogy prédikált az állatoknak is. Az állatok világnapját emiatt az ő emléknapján, október 4-én ünneplik.

A legenda szerint Szent Ferenc Cannarióban prédikálni kezdett a népnek, de előbb megparancsolta a fecskéknek, hogy hallgassanak, amíg el nem mondja a beszédét. Azok azonnal engedelmeskedtek... Továbbmenve fölemelte tekintetét, észrevette, hogy az úttól nem messze a fákat óriási madársereg lepte el. Egészen elámult a madarak hihetetlen sokasága láttán, és azt mondta társainak: „Várjatok meg itt, amíg prédikálok húgocskáimnak, a madaraknak.” Letért a mezőre, odament a madarakhoz, és elkezdett beszélni a földön csipegetőkhöz, mire a fákon ülők is mind odasereglettek, valamennyien szép csöndben várták végig a beszédet, és el sem szálltak addig, amíg Szent Ferenc áldásával égnek nem eresztette őket.

Egy másik alkalommal egy kóbor macskát talált az út mellett. Megkérte, hogy tartson vele, és őrizze éjjel az álmát. A macska szó nélkül követte, éjszaka pedig, amikor a Szent egy fa alatt álomra hajtotta fejét, a macska mellé kucorodott és örködni kezdett.

Éjfél táján egy haramia banda bukkant rá a pihenő párosra. Rögtön el is döntötték, hogy megölik a szerzetest és elszedik minden értékét. Hanem a macska éberén figyelt. Ahogy közeledtek a haramiák Ferenchez, úgy vált egyre nagyobbá. Amikor már csak pár lépés választotta el őket egymástól, a macska oroszlán méretű volt. Rávetette magát a gazokra, fújt, kapart, harapott, azok meg ész nélkül menekültek, amerre láttak.

Reggelre aztán visszaváltozott az eredeti méretére, Szent Ferenc pedig, látva a véres nyomokat maga körül, hálásan megköszönte a macska örökösét és szerzett neki egy jó gazdát, aki friss tejjel itatta minden nap.

Hamarosan az a hír kezdett terjedni erről a gazdáról, hogy egy oroszlán őrzi a portáját, de ő mindig mosolyogva legyintett rá, és azt mondta, hogy nem oroszlán az, csak egy áldott macska. Hanem akármit is mondott, az biztos, hogy soha semmijét el nem lophatta, tönkre nem tehetett senki, amíg a macska élt.

Konrád Viktória

Darázs Dezső és a szőlő

Dimbes-dombos táj felett szállt Darázs Dezső,
Mikor észrevette, hogy érik a szőlő.
Eldöntötte, szőlő lesz majd az ebédje,
És leszállt, hogy a szemeket megszemlélje.

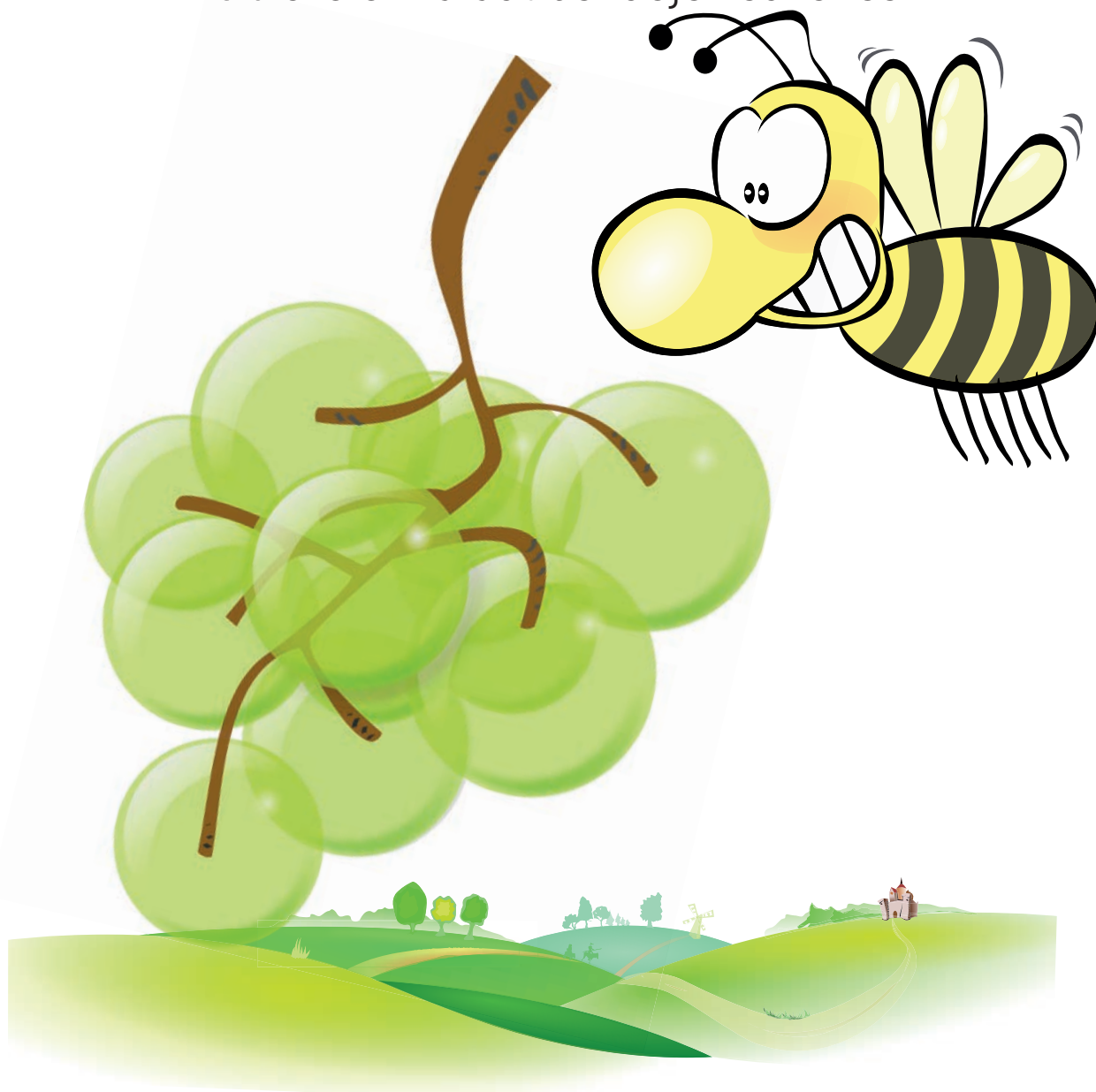
Dezső kiválasztotta a legsárgábbat,
S örömmel kezdett neki a lakomának.
Megdézsmálta a mézédes, szép szem szőlőt,
Majd egy fejnyi szőlőlét torkán ledöntött.

Látta ezt a gazda, dühbe gurult menten.
- Mért teszed ezt velem? – kérdezte sértetten.
Darázs Dezső mondta: - Ilyen finom nedűt
Egyáltalán nem lehet lelni mindenütt!

- Kedves Dezső! Köszönöm dicséretedet.
Ezért hagyom, hogy mentsd a kis életedet.
Nem bánt'lak, mert megdézsmáltad termésemet,
De máskor kerüld el messze a kertemet!

Én is szeretem a szőlőt, a hús, jó bort,
Nekem a szőlészet nem valami hóbort!
Darázs Dezső a gazda szavát értette,
Tele pocakkal felszállt a levegőbe.

Még könnyes szemmel ránézett a gazdára,
- Isten áldjon! – mondta neki utoljára,
Darázs Dezső elszállt nagyon-nagyon messze,
De a szőlő maradt bendője kedvence.

Meseillusztrálás

+36(70)563-1435

www.meseillusztralas.hu
info@meseillusztralas.hu

Aranyos és találó figurák,
remek hátterekkel tervezve

Digitális technológia,
egyszerűbb nyomdai feldolgozás

Személyre szabott árak,
akár részletfizetéssel is.

Anna Sewell: Fekete Szépség (könyvajánló)

(Azok a csodálatos lovak...)

Farkas Tekla írása

Kedves Olvasó!

Az októberi Dióban kicsit elkanyarodom a szokásos témámtól, mégis maradok a csodálatos lovak világában. Tarts velem Te is, és ismerd meg Anna Sewell szeretett lovát, Fekete Szépséget és a róla szóló könyvet.

Fekete Szépség egy gyönyörű ló, aki saját maga meséli el a történetét. Élete sokszor viszontagságos, megható, valamint küzdelmes. De az már a regény elején kiderül, hogy ebbe a lovacskába több figyelem, szeretet és jószívűség szorult, mint némelyik emberbe, akivel útja során találkozott. Ugyanis ez a rendkívül okos és szeretni való állat sokszor gazdát cserél. Annyiszor néz szembe a rosszal és kegyetlenséggel, hogy néha már maga is elfelejt reménykedni. Nekünk, embereknek mégis azt tanítja, hogy soha nem szabad feladni, mert végül a szeretet mindig győzedelmeskedik!

Azt, hogy a ló pontosan milyen akadályokkal küzd meg, most nem részletezném, hiszen akkor nem maradna meglepetés a történet. Ám az biztos, hogy Fekete Szépség sokat látott, rengeteg dolgot megtapasztalt, végül pedig otthonra talált, nem is akárhol...

De nézzük meg, hogyan is született ez a megkapó történet

Az író, Anna Sewell a 19. századi Angliában élt, egy krónikus betegségből adódóan már gyerekként pónifoggal közlekedett, ugyanis csak erőfeszítések árán tudott járni. Később, ahogy ez egyre nehezebben ment neki, írni kezdett. Bár több novellát és regényt is papírra vetett, egyetlen világhírű műve a Fekete Szépség lett, melyben a már emlegetett lovacska a főszereplő, akitől bizony sokat tanulhatunk.

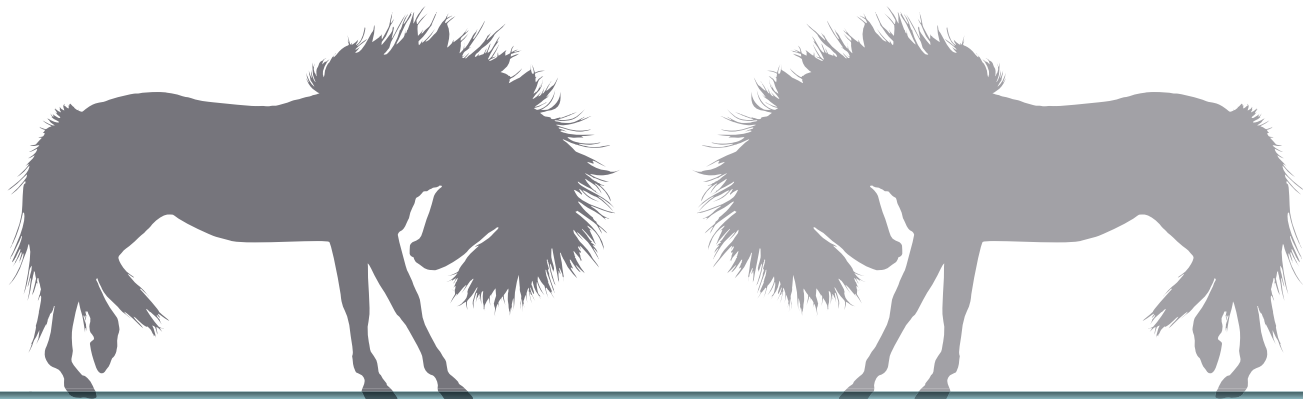
Habár a könyvet a gyermekirodalom klasszikusaként emlegetik, személy szerint felnőtteknek is ajánlom, mert erkölcsi és lelki tartalma igazán elgondolkodtató. Felnőtt fejjel pedig egészen más olvasni, mint gyermekként.

Gyerkeöknek 10-12 éves kor felett javasolt egyedül olvasni.

Bár a történetből mese és film is készült, a könyv olyan jegyeket hordoz magában, melyek különlegessé teszik, és amiket a filmben nem – vagy másként – találunk meg.

Ha Te is szeretnéd kezébe venni a könyvet, kedves Olvasó, bátran szerezd be, hiszen megéri.

Jó olvasást kívánok, köszönöm, hogy ma is velem tartottál!

Bódai-Soós Judit

Kakapó

Új-Zélandon él egy madár,
igen ritkafajta.

Bár hatalmas a földgolyó,
kevéske él rajta.

Nem vigyáztunk rá eléggé,
s lépten-nyomon bántják.

A legnagyobb papagáj ő:
kakapónak hívják.

Olyan pufi ez a madár,
hogy nem tud repülni,
tityeg-totyog és így könnyen
tud bajba kerülni.

Zölde-sbarnás tollazata
elrejtí a fűben,
de a szaga elárulja,
hol ül együgyűen.

Az ártatlan arca olyan,
mintha bagoly lenne,
ezért bagolypapagájnak
van ő elkönyvelve.

Nagyon cuki, hogyha látnád,
mosolyognál rajta.
Talán meg is ölelgetnéd,
ha ő is akarja.

Kakapó (Fotó: AFP)

Bódai-Soós Judit

Gonosz-riasztó

Ült a kotlós tojásain,
melengette fészkrét,
De a Gonosz arra tévedt,
s meglopta szegénykét.

Kibűvölte a csirkéket
mindegyik tojásból,
egy se kelt ki, megzápultak
a gonosz varázstól.

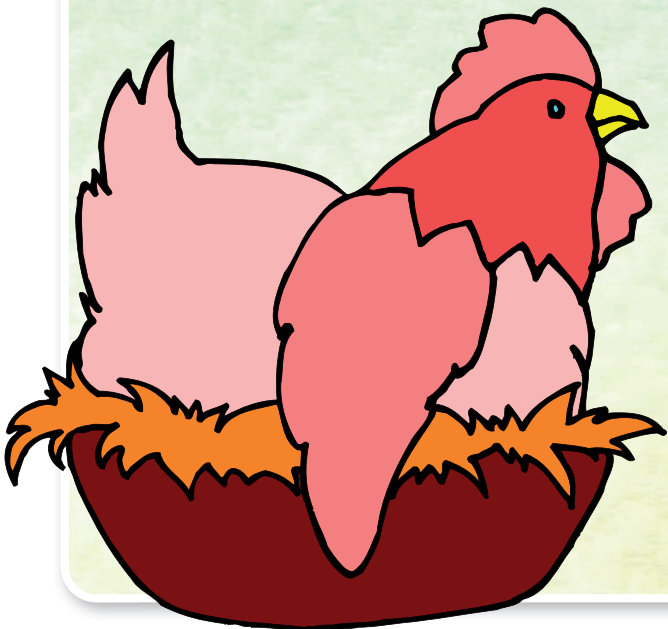
Sírt a kotlós és a gazda,
de hiába minden.
Ördög vitte örömüket,
mert kiscsirke nincsen.

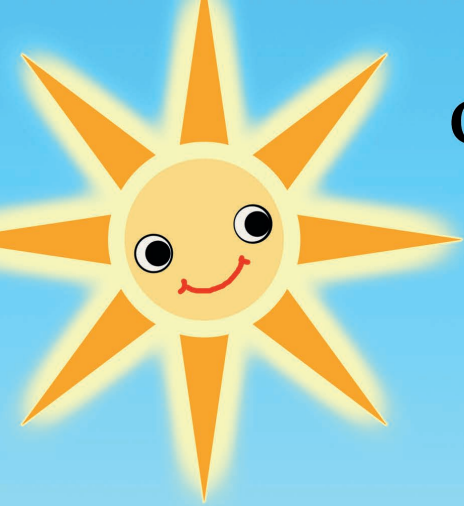
Októbernek elejére
új tojások lettek,
mit a gazda és a kotlós
egyformán féltettek.

Ezért aztán a jó gazda
benyúlt a fészekbe,
és a tyúkot óvatosan
nyírfára ültette.

A nyírfaág megvédte őt
és a tojásait.
Azóta a Gonosz álla
folyton csak felkopik.

Október 4. – Ezen a napon ültetett kotlós alá nyírfaágot tettek a fészekbe, hogy ezzel megvédjék őket az ártó, gonosz hatalmaktól, míg a csirkék ki nem kelnek.

OKTÓBER MANÓJA

Arcom nevet, szemem ragyog,
csuda mókás legény vagyok.

Mohából van a kabátom,
makk-kupak a kalapom,
cipőcském a dió héja,
gombát szedek néha-néha.

Kéken ragyog fent az ég,
a nap is jól süt rám ma még,
de néha jönnek hűvös szelek,
ideszállnak bős fellegek,
jók lesznek majd takarónak,
hogya hideg lenne holnap.

Októberben jövők-megyek,
mindenfelé intézkedek.

Elrendelem,
hogya az erdők, meg a kertek
ősz ruhát felvegyenek.
Minden nyárit le kell vetni,
már nem divat a nyári holmi!

Októberi manó vagyok,
arcom nevet, szemem ragyog,
a nevem is Október,
kisöcsém a Szeptember,
bátyám pedig November.
Őszi manók vagyunk hárman,
vígán élünk a világban!

Sünifészek

Jön a hideg! Hová bújjunk?
- Gyertek gyorsan, gyerekek! -
Süni mama fészket épít,
télire, jó meleget.

- Szedjük össze apró gallyat,
sok-sok száraz levelet,
hordjunk hozzá száraz fűvet,
csak ügyesen, gyerekek!

Hozzatok még puha mohát,
a pókháló is jól jöhet,
meleg lesz a fészkünk tőle,
segítsetek, gyerekek! -

Szorgoskodik a sok kis sün,
gyűlnék már a levelek,
papa, mama igazgatja, hogy
jól tartsák a meleget.

Íme máris kész a fészek,
mindannyian jól elférnek,
papa, mama, gyerekek,
jó melegben, biztonságban
átalusszák a telet.

REJT VÉNY

Hány Zizike van a képen? Kik vannak még a képen? Mit csinálnak? Honnan jöttek, hová igyekeznek?
Ki, kivel beszélget? Mit mondanak egymásnak? Mire gondolnak? Hogy érzik magukat?
Hány hegy van a képen? Hány fa van a képen? Hány felhő van a képen?
Mesélj el mindent mindenről, amit a képen láatsz!

Orgoványi Anikó:
Egy fa élete

Először még kicsi voltam,
ici-pici magocska,
parányi kis ejtőernyőn
szálltam fel a magasba.

Aztán szépen földet értem,
abban megkapaszkodtam,
gyökeremet mélybe fúrtam,
onnan jót táplálkoztam.

A nap felé nyújtózkodtam,
kis magonc lett belőlem,
szelíd szellő simogatott,
nem tágított mellőlem.

Minden évben növekedtem,
míg egyszer egy szép napon
madár fészkel az ágamra,
fiókáit ringatom.

Egyre magasabbra nyúlok,
lombom terebélyesebb,
tisztítom a levegőt, és
párát adok eleget.

Tavasszal kivirágozom,
nyáron finom húst adok,
ősszel gyümölcsöt érlelek,
télen havat hullatok.

Gyökerem az alvilágban,
koronámban Nap ragyog,
éjjel gyönyörködnek bennem
álmot hintő csillagok.

Zagyi G. Ilona

Ősz, a mester

Köszön az ősz! Szép évszakot!
De jó! Megint itthon vagyok.
Megöleltem nyár barátom.
Búcsúzik. Már pakol, látom.

Együtt játszunk egy-két hétig,
jó pajtásom egész dér-ig.
Nem érek rá, sok a dolgom,
majd rájössz, hogy nem csak
mondom.

Elhoztam az ecsetemet,
átfestem a leveleket,
s mindenfélét, amit még kell,
ezért mondják rám, hogy
mester.

Színek, ízek, kincset adok.
Érzed, ezt a jó illatot?
Nyár elkezdte, befejezem,
éléskamrád tele legyen.

Megértek a szőlő szemek.
Mosolygósak, kerekdedek.
Van itt sárga, piros és kék.
várja már, hogy szüreteljék.

Csipke, kökény, galagonya.
Ízesebb lett az áfonya.
Sok a munka, lótok-futok.
Igyekszem én, ahogy tudok.

Radics Renáta

Nyissunk ki egy könyvet...

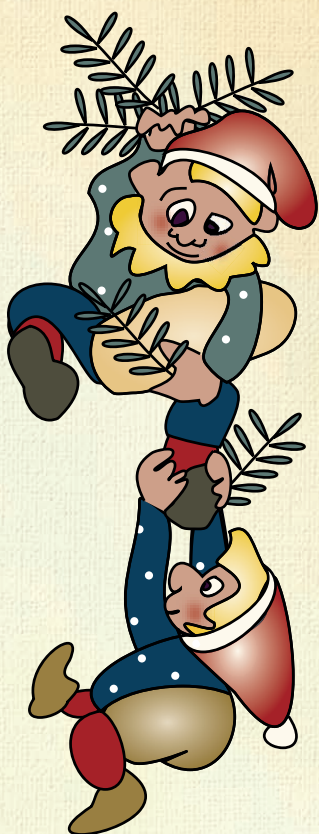
Nyissunk ki egy könyvet,
tudod mi van benne?
Kalóz, tündér, törpe...
Ülj csak, az ölembe!

Apró ujjaiddal,
lapozzuk mi végig.
Kalandozni hívlak,
hidd el, hogy megéri.

Ígérem most nem lesz,
semmi lehetetlen.
Meseréten menve,
bajod sosem eshet.

Hogyha elfáradnál,
két karomba veszek,
jó puha ágyad vár,
abba lefektetlek.

Amíg el nem alszol,
ott leszek melletted.
Álmaidban lapozz,
a kedvenc történetedre.

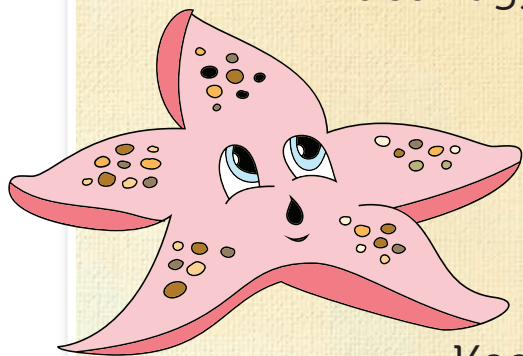
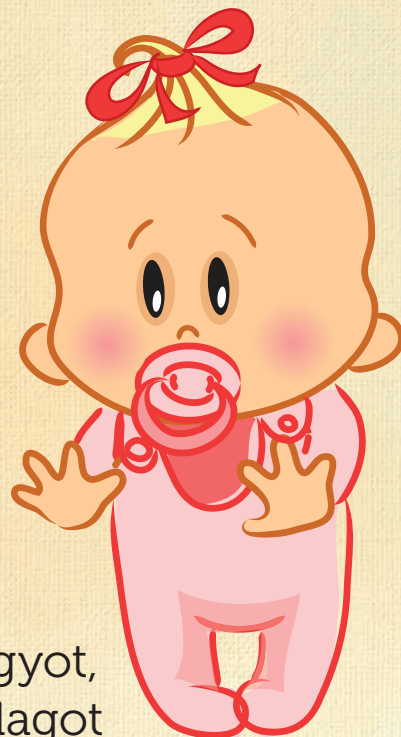

Konrád Viktória **Babaaltató**

Az ég szép kék, az ég drága,
Szemeidnek mégsincs párja!
Kökény szemed elvarázsol
Bűbájosan, mint a mámor.

Szőke hajad, mint a bársony,
Babakacaj messze szálljon!
Mosolyod süt, mint napocska,
Édes vagy, mint a cukorka!

Pici kezed tapsol nagyot,
Lehoznám a sok csillagot
Az égboltról csak teneked,
Aludj, aludj, édes gyermek!

Kedves hangod lágy, mint balzsam,
Kicsi bölcső ringat halkan.
Anya védi, óvja lelked,
Elpilled a drága gyermek.

Szundiország tárva-nyitva,
Belép rajta kis Andriská,
S legurul az édes álom
Icipici szempilládon.

Szerzőink:

Bodai-Soós-Judit: www.juditti.hu

Farkas Cs. Tekla: Már gyerekként is közel állt hozzám az irodalom, főleg a mesék és a versek. Tizennégy éves korom óta gyűjtögetem saját írásaimat. Szeretem a természetet és a gyerekeket, bennük még látom azokat a bizonyos csodákat, amiket oly sokan keresünk ebben a világban.

Galambos Berni

G. Joó Katalin: www.facebook.com/gjookatalin

Kocsi Erika: www.hungaroptimum.com

Konrád Viktória

Kovács Barbara

Mester Györgyi

Orgoványi Anikó

Radics Renáta: www.facebook.com/groups/667820100017159

Sás Károly: www.csillaghur.hu

Somogyvári Zsoka: www.facebook.com/somogyvarizsoka

Titi Hajnalka: www.titihajnalka.eu

Ujréti Ágnes: www.meseillusztralas.hu

Zagyi G. Ilona

Szerzőknek:

Amennyiben Ön író, akkor jó oldalon jár!

- Szeretné, ha a XXI. századnak megfelelő innovatív megoldással juthatna el a Műve az Olvasókhoz?
- Szeretné-e, ha akár hangoskönyv formában is megjelenne az Írása?
- Szeretné e-book formátumokban megjelentetni a Művét?
- Szeretne a jelen Terjesztői piacon kiemelkedő Szerzői jogdíjat kapni a könyveiért?
- Nem tudott eddig megjelenni az írásaival?
- Nem tudja, hogy is vágjon bele?

Amennyiben a kérdések Önben is felmerültek, akkor csatlakozzon Ön is a Helma Szerzői közé, és jelentkezzen!

Nálunk az Író és az Olvasó is kiemelten fontos. Nem csak egy hagyományos könyv terjesztői lehetőséget kínálunk, hanem innovatív megoldásokat.

Több kapcsolatot az Író és Olvasó között! Számos megjelenést a közösségi médiákon. Felhasználva a korábbi kapcsolatainkat, segítjük a Műveinek eljutását az Olvasók felé!

Ne habozzon, keressen a lenti elérhetőség egyikén minket:

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail: info@alkosoft.hu

Web: www.helma.hu

Somogyvári Zsóka

FOTÓKUCKÓ

